

θέλουμε να νιώσουμε τις ηλιαχτίδες θέλουμε να μυρίζουμε τα άνθη...

(στίχοι από το «Τραγούδι για το Οκτώωρο» των απεργών του Σικάγο, το 1886)

1η Μαΐου. Σαν σήμερα, το 1886 στην Αμερική ξέσπασε μια τεράστια θύελλα απεργιών με αίτημα το οκτώωρο, που κάλυψε ολόκληρη την ήπειρο παραλύοντας τα πάντα, με αποκορύφωμα τη σφαγή στην πλατεία Χειμάρκετ του Σικάγου, την καταδίκη οκτώ αναρχικών και την εκτέλεση τεσσάρων από αυτούς ως υποκινητών των ταραχών. Από τότε, η ημερομηνία αυτή θα αποτελέσει ορόσημο για όλη την εργατική τάξη. Ωστόσο, με το πέρασμα των χρόνων, η εσκεμμένη διαστρέβλωση και απόκρυψη των γεγονότων από αστούς ιστορικούς και λοιπούς εξουσιαστές «εργατοσωτήρες», επιχείρησε να φιμώσει το πραγματικό νόημα της εξέγερσης του Σικάγου αφαιρώντας τα επαναστατικά της χαρακτηριστικά. Με τα λόγια των αναρχικών πρωτεργατών των πολύμηνων απεργιακών κινητοποιήσεων που κορυφώθηκαν με την γενική απεργία της πρώτης Μαΐου, η μέρα αυτή αποκαλούνταν «Μέρα της Χειραφέτησης». Είναι αλήθεια ότι οι αναρχικοί υποστήριξαν με όλες τους τις δυνάμεις και πρωτοστάτησαν στον αγώνα για το οκτώωρο. Όμως, ο πραγματικός λόγος για τον οποίο επτά από αυτούς καταδικάστηκαν σε θάνατο δι' απαγχονισμού από την αστική τάξη της εποχής και την δικαιοσύνη της, είναι

γιατί κήρυτταν στις ομιλίες τους προς τους εργάτες, την ανάγκη ένωσής τους, την οργάνωση και την άμεση δράση για την κοινωνική επανάσταση με κάθε μέσο. Για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, της μισθωτής σκλαβιάς και του κράτους και την αντικατάστασή τους από μια συνεργατική ομοσπονδία αυτοδιευθυνόμενων κομμούνων. Εν τέλει, για τον αγώνα για μια απελευθερωμένη κοινωνία, στα πλαίσια του οποίου το αίτημα για το οκτώωρο δεν ήταν παρα ένα πρώτο βήμα που θα βοηθούσε τους εργάτες να ενωθούν κάτω από ένα κοινό στόχο και να αναπτύξουν τον αγώνα μέχρι την κοινωνική απελευθέρωση. Οι μάρτυρες του Σικάγου θυσιάστηκαν για τη δημιουργία μιας ελεύθερης ζωής· όχι για πιο ελαφριές αλυσίδες, αλλά για την καταστροφή τους.

Σήμερα, με το πρόσχημα της κρίσης, τα αφεντικά σε συνεργασία με το κράτος, έχουν εξαπολύσει μια άνευ προηγουμένου ταξική επίθεση ενάντια στους από τα κάτω, λεηλατώντας δικαιώματα και κατακτήσεις δεκαετιών. Οι μειώσεις μισθών, οι μαζικές απολύσεις, η εκτόξευση της ανεργίας, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, η αύξηση των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση, η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, η ενοίκιαση εργαζομένων, η επισφαλής και κακοπληρωμένη ή απλήρωτη εργασία

συνιστούν τη σύγχρονη σκλαβιά που βιώνουν καθημερινά εκατομμύρια προλετάριοι, ενώ ταυτόχρονα αποτελούν ευκαιρία για τη συσσώρευση περισσότερων κερδών για τα αφεντικά. Το πρόβλημα όμως δεν είναι (μόνο) η κρίση και η ασύδοτη κερδοσκοπία των καπιταλιστών. Η ουσία του προβλήματος έγκειται στην ίδια την ύπαρξη του καπιταλισμού και του κράτους, της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και της μισθωτής εργασίας, στην ίδια την ύπαρξη της οικονομίας της αγοράς και της ταξικής κοινωνίας. Για όσους δεν συμβιβάστηκαν ποτέ με την ιδέα του χορτασμένου σκλάβου -τη μόνη συνθήκη που μπορεί να υποσχεθεί ο καπιταλισμός και που τώρα σε καιρούς κρίσης ευαγγελίζονται ξανά διάφοροι εναλλακτικοί διαχειριστές του- είναι προφανές ότι ανάπτυξη και κρίση είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, της ίδιας βαρβαρότητας. Όλοι αυτοί που μιλούν για βελτιώσεις μέσα στα πλαίσια του συστήματος αφήνοντας ανέπαφη την πηγή όλων των ανισοτήτων που είναι η ίδια η ύπαρξη του κράτους και του καπιταλισμού, δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να αποκρύπτουν την αλήθεια σχετικά με την πραγματική φύση αυτού του συστήματος και να εμποδίζουν τη χειραφέτηση των εκμεταλλευόμενων. Αυτήν ακριβώς τη συγκυρία προσπαθούν να εκμεταλλετούν τώρα όλοι όσοι επιδιώκουν την εκτόνωση της διάχυτης κοινωνικής οργής καναλιζάροντάς την -προς ίδιον όφελος- είτε σε πατρωναρισμένες διεκδικήσεις, είτε σε συντηρητικούς μερικούς αγώνες αποκομμένους από την προοπτική της ολικής ρήξης με το σύστημα και τους μηχανισμούς του, είτε σε θολές διαταξικές διαμαρτυρίες. Σήμερα, που η εγγενής κρίση του συστήματος αποκαλύπτει το πραγματικό πρόσωπο του κεφαλαίου και του κράτους του, που η (αυ)απάτη του “κοινωνικού” κράτους πετιέται από τους ίδιους τους καπιταλιστές στα σκουπίδια της ιστορίας, που οι χρεοκοπημένοι θεσμοί διαμεσολάβησης (κόμματα, γραφειοκρατικός συνδικαλισμός) περιφέρουν το κουφάρι τους χωρίς καμιά κοινωνική νομιμοποίηση, που τα αφεντικά με το πρόσχημα της κρίσης παίρνουν πίσω την επίπλαστη ευμάρια με την ίδια ευκολία με την οποία την είχαν προσφέρει στους εκμεταλλευόμενους προς άγραν ψήφων και εξαγορά συνειδήσεων, που οι ψευδαισθήσεις περί κοινωνικής ανέλιξης και τα ομιχλώδη ιδεολογήματα περί κοινωνικής ειρήνης και διαταξικής συνεργασίας διαλύονται μαζί με το σύστημα που τα γέννησε, φαίνεται καθαρά η εκμεταλλευτική φύση του καπιταλισμού. Κάθε υπόσχεση λοιπόν για εξανθρωπισμό αυτού του φύσει απάνθρωπου συστήματος είναι ουτοπία. Σήμερα, το πρόταγμα της κοινωνικής επανάστασης είναι πιο επίκαιρο από ποτέ.

Η ριζική ανατροπή του συστήματος δεν θα γίνει ούτε με μεταρρυθμίσεις εντός του καπιταλισμού, ούτε με εναλλαγές προσώπων και διαχειριστών της εξουσίας, ούτε φυσικά από αυτούς που έχουν συμφέρον από τη διατήρηση του παρόντος εκμεταλλευτικού συστήματος (εργατοπατέρες –κομματικούς εκπροσώπους– αφεντικά). Αυτή θα γίνει πράξη με την αδιαμεσολάβητη ταξική ενότητα και δράση των καταπιεσμένων πάντα στην προοπτική της κοινωνικής επανάστασης. Μιας επανάστασης που θα έρθει ως αποτέλεσμα της συνεχούς υλικής πνευματικής και ηθικής ανάπτυξης των από τα κάτω, που θα συγκρουστεί με κράτος και κεφάλαιο, που θα απαλλοτριώσει τον κοινωνικό πλούτο από τους σημερινούς σφετεριστές και θα τον διανείμει στο σύνολο της κοινωνίας, που θα αναδιοργανώσει την παραγωγή και την κατανάλωση με γνώμονα τις ανάγκες όλων των ανθρώπων, που θα επαναπροσδιορίσει την εργασία ως μέσο επίτευξης κοινωνικής ευημερίας και όχι ως πηγή κέρδους για τα αφεντικά και δυστυχίας για τους εργαζόμενους/ες όπως σήμερα. Μιας επανάστασης που θα εξαλείψει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και θα οδηγήσει στην ατομική και κοινωνική απελευθέρωση. Μιας επανάστασης που θα σαρώσει οτιδήποτε μπαίνει εμπόδιο στην ζωή και την ευτυχία της ανθρωπότητας...

«Επαναλαμβάνω ότι είμαι εχθρός της τάξης που επικρατεί σήμερα και επαναλαμβάνω ότι θα την πολεμήσω με όλες μου τις δυνάμεις, όσο μπορώ ακόμα και ανασαίνω... Σας απεχθάνομαι! Απεχθάνομαι την τάξη σας, τους νόμους σας, την εξουσία σας που στηρίζεται στην βία. Κρεμάστε με για αυτό»

Λούις Αινγκ

